

Ім'я *Анжеліка* (Ангеліна) походить від пізньолатинського чоловічого імені Ангелус, що в свою чергу утворилося від грецького «Ангелос», що означає «вісник, ангел». У всіх культурах, де є поняття про ангелів, батьки дають дівчаткам це ім'я. У кожній країні це ім'я має свої особливості звучання: Анжеліна – у Франції, Анхеліна – в Іспанії, Анделін – у Чехії, Анджеліна – в США. Почувши це ім'я, багато хто пригадає, наприклад, відому на весь світ американську кіноактрису Анджеліну Джолі і, звичайно, канцлера Німеччини Ангелу Меркель.

Таким чином, цілком очевидно, що власні назви на позначення імен людей володіють складною смисловою структурою, унікальними особливостями форми та етимології, здібностями до видозміни і словотвору, допомагають нам долати мовні бар'єри. Ім'я – один зі шляхів досягнення гармонії з самим собою і з оточуючим світом.

Література:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
2. Железняк І.М. Світоглядний код слов'янської антропонімної лексики / І.М.Железняк. Актуальні питання антропоніміки. Відп.ред. І.В.Єфименко. – К. 2005, с.76-88.

Українські та марокканські вірування і прикмети:

схожість та відмінності

Бай Ая (Марокко)

Науковий керівник – к.пед.наук, доцент Уварова Т.Ю.

У культурі кожного народу існує низка певних традиційних вірувань та прикмет, якими наповнене життя більшості людей. Цей факт є доказом існування душі народної, вдячності своїм предкам, глибинної пам'яті та усвідомлення зв'язку поколінь.

Так, для більшості українців присутність у їхньому повсякденному житті достатньої кількості забобонів є усталеною нормою. У повір'ях та прикметах

відобразилося стародавнє бачення українцями світобудови, а також розуміння окремих явищ природи.

Повір'я-заборони, прикмети-заборони – це залишки язичницьких вірувань, пов'язані з господарськими потребами. Вони стосуються землі, космічних світил, вогню, блискавки, предметів домашнього побуту тощо. Центральним персонажем усіх українських повір'їв і прикмет є людина, чи тварина:

- *Якщо зустрінеш у дорозі жінку із повними відрами – буде вдача, з порожніми – не пощастить.*

- *Якщо дівчину вкусить собака, то вона скоро вийде заміж.*

- *Якщо дятел довбе стіну хати, то в цьому домі скоро хтось помре.*

- *Скільки разів прокує зозуля, стільки років тобі лишилось прожити.*

- *Якщо навесні, вперше почувши зозулю, маєш при собі гроші – будеш із грошми увесь рік.*

- *Гнізда ластівок, або лелеки на даху віщують щастя та достаток у домі.*

- *Коли їж хліб, не залишай недоїдків, бо так губиш свою силу.*

- *Не можна витертись з кимось одночасно одним рушником – це призведе до сварки.*

- *Якщо нап'єшся води після кішки – почнеться нежить.*

Згідно з опитуваннями, близько третини населення України вірять у прикмети. Так, кожен третій українець упевнений, що через поріг не можна ні вітатись за руку, ні передавати будь-які речі. Вважається, що разом із речами через поріг людина віддає своє здоров'я та щастя. Одягнену навиворіт сорочку чи сукню вважають передвісником того, що вас поб'ють. Багато українців дуже бояться розсипати сіль, бо вважають, що це обіцяє сварку.

Кожен п'ятий українець нізащо не повернеться додому, якщо щось забув, бо побоюється, що весь день через це піде навперейми. А якщо повернутися все ж таки довелося, то обов'язково треба подивитися у дзеркало. Бажаєте, щоб у

новому будинку був достаток – запустіть туди першою кішку. Ну, а якщо ваша мета – самотність, то сідайте на кут столу, і тоді, за українськими прикметами, шлюб вам не світить.

Велика кількість повір'їв і прикмет є і в житті жителів Марокко. Багато з таких забобонів ідентичні, або близькі за тлумаченням українців. Наприклад, зустріти чорну кішку, вийшовши з дому, або по дорозі кудись, віщує невдачу у справах, або відлякує удачу на цілий день.

У марокканців існує така прикмета: якщо замести віником, або мітлою підлогу, а потім вдарити цим віником незаміжною дівчину, вона ніколи не вийде заміж (те саме про неодружених чоловіків). Подібні забобони є і в українському побуті: не можна обмітати віником підлогу навколо незаміжніх, або неодружених, інакше залишаться самотніми.

У свою чергу, існує чимало прикмет, в які вірять марокканці, але невідомі жителям України:

- *Якщо свербить брова – значить, про тебе хтось говорить.*
- *Якщо сверблять губи – отже, треба чекати на гостя.*
- *Якщо свербить під носом – зустрінеш того, кого давно вже не бачив.*
- *Не можна, щоб хтось бачив, як рахуєш гроші – залишишся з порожньою кишенею.*
- *Не можна вночі у темряві дивитись у дзеркало – це може принести нещастя.*
- *Не можна різати ножицями повітря – у будинку будуть проблеми.*

З подивом жителі України почують прикмету про те, що в Марокко суворо заборонено виливати гарячу воду, або окріп у туалет. Справа в тому, що за повір'ям там живуть привиди, а гарячою водою можна їм нашкодити, ошпарити. До того, хто так зробить, тієї ж ночі з'явиться привид, щоб налякати, або зробити щось погане.

Коли знімають взуття, марокканці уважно стежать за тим, щоб жоден черевичок не перекинувся. Вважається поганою прикметою, якщо взуття лежить «догори ногами» – це обіцяє його господареві проблеми.

Також місцеві жителі знають спосіб відвадити від будинку небажаних гостей. Для цього треба стати поруч із небажаним гостем і непомітно кинути камінчик у бік свого будинку.

Марокканці так само, як і українці, вірять у те, що відкрита в будинку парасолька принесе його господареві неприємності, а розбите дзеркало – на нещастя.

Схожим для двох народів є тлумачення ще однієї прикмети: марокканці вірять, що коли свербить праве око - щось погане трапиться, а якщо засвербіло ліве око - потрібно чекати хороших, радісних подій. Їм вторять і українці: праве око засвербіло – до сліз, ліве – до сміху.

У той же час у Марокко впевнені, що якщо свербить ліва рука, то віддаватимеш гроші, а якщо свербить права рука - то отримувати. І чим сильніший свербіж, тим більше грошей отримаєш, або віддаси. Українці ж вважають, що якщо свербить ліва рука – це до грошей, а якщо права – будеш з кимось вітатись.

З приводу посуду, що розбився в будинку, марокканці солідарні з українцями: це на щастя! Розколоті келихи і чашки в даному випадку ніби беруть на себе нещасливу долю тієї людини, яка ненароком зламала їх.

Однак по-різному ставляться в Україні та Марокко до подарованих квітів, точніше, до їх кількості: марокканці спокійно дарують букети, в яких може бути як непарна, як і парна кількість бутонів, у той час як для українців букет з парною кількістю квітів віщує швидку смерть, також такі букети прийнято приносити лише на похорон.

З особливою обережністю та упередженням, як українці, так і марокканці ставляться до пристриту. Для захисту від заздрощів і поганого ока поганої людини у кожній культурі використовуються свої обереги та амулети. Як

захист від пристрїту українці найчастїше використовують булавку, заколоту на внутрїшній сторонї одягу (щоб нїхто не бачив). Також значна частина населення вїрить у те, що вїд пристрїту їх захистять одягненї на тїло хрестики та іконки. Зрїдка захисниками стають певнї прикраси та аксесуари.

Серед талїсманїв Марокко особливе мїсце займає брелок у виглядї долонї, що називається йад ал Фатїма (рука Фатїми). Зображення долонї, виготовлене з тонкого срїбного дроту, можна побачити на дзеркальцї автомобїля, його носять на грудях дївчини. У деяких країнах на стїну кїмнати, де сплять дїти, вїшають мїдну долоню, в центрї якої на шарнїрї укрїплена їнша долоня, розмїром меншим, щоб оберїгати дитину пїд час сну.

Всесвїтня культурна спадщина Марїї Примаченко

Огїфо Проспер Огевевваре (Нїгерїя)

Науковий керївник - старїший викладач Н.В.Ушакова,

ХНАДУ

У багатїй на феномени українськїй культурї постать Марїї Примаченко займає особливе мїсце за своєю унїкальнїстю та силї таланту. Талан мисткинї сформувався на пїдгрунтї як творчих сїмейних традицїй, так ї національного колориту українського села та життєвим злиттям з природою.

Мистецтвознавцї визначають жанр творїв художницї як наївне мистецтво. Вважається, що авторами художнїх творїв цього жанру є митцї, якї не здобули академїчної професїйної освїти, але якї вїдкритим та вїдвертим способом, що властивий дитячому сприйняттю реальностї, змогли вїдзеркалити яскравї барви життя, що їх оточує.

Марїя Примаченко народилася й виросла в селї Болотня бїля Києва. Її батько був теслярем, а її мати та бабуся, як ї багато їнших сїльських жїнок, вишивали сорочки, та вважалися одними з найкращих у цїй справї. У дитинствї Марїйка тяжко перехворїла на полїомїєліт, а потїм решту життя пересувалася